

Egy újabb szál

(Slavei Tamásnak)

Olyan, aki néha kiesik, az
Útfélre kerül, láttam ilyet,
De akkor nem figyeltem még,
Nem néztem félre, ilyen ember
Lettem, egy WC-pavilon ilyenkor
Üres lépcsőjén, mintha ár vetett
Volna ki, hajnalban, és te — nem
Felejttem el — nézéseddel végig,
Nem hunyva ki, egyszerre vádoltad
Ezt az erőt, ami, ha nem szűnik,
Lassan kiolt, és fektettél valami
Pamlagra ott a kövön, milyen kár,
Gondoltam, hogy nem most kezdődik
E hajnalban minden, hogy nem
Ocsúdhatok e nyirkos tornácról,
Mint rémálomból fel, hogy ezt a
WC-feljárót, hideg követ, nézésedet,
Kék kabátod és sísapkád (ahogy
Kámforrá válik, aztán föltűnik megint:
Egy erdei manó), most már cipelnem
Kell, ha fölkelek, egy újabb nehezeék,
Egy újabb szál: ennyivel nehezebb az
Ébredés.

Budapest

Simon Balázs

A táska

Most először igazán
Vitetve csak, a lépcsőn le,
Érezve már, még fönt a *rohamot*,
Átfut néhány sor, visszalépnék,
Nem lehet, az agyamon, már nem
Tudom, milyen pöttyök és csíkok,
Milyen pillangók repítenek...
A táskámat hónom alá veszem, a
Rengeteg pénz benne van, vigyázok
Rá, a képtördelés vall mozaikszemre
Csak, én ember vagyok!, valami
Ablakok hullámszanak, mögöttük
Félhomály, egy emberfej az egyikben,
A felfúvódó hályoggal, olvadt
Üveggel nő, várom, amíg kipukkan,
Ordas arc, vörös, egy másik kép-
Szemcsében kormos, mint a téli
Alkonyat, ki fújja őket szalmaszállal?,
Én?, vagy *onnan* át a gyerekek, én
Álmodom, hogy jönnek fel az
Ellenlépcsőn — egy arc részei, soké? —,
Vagy engem álmodik egy gyermek,
Feltétlenül ő!, színjátkozó buborékba
Zár, azt látom bentről (remeg, mint
A délibáb), meggörbült fríznek,
Százszor nekirepülök hiába, mint a
Légy, velem tágul a hályog, mint a
Gumifal, a necc, a recehártya nyúlós
Szövege, a mindenség lehet ilyen!,
E feneketlen porszívó, zsákjában
Sötét van, a metróban, már lenn a
Peronon repültem, mint az eltérített
Méh, gyűjtött mézét nem hazafelé, *el*
Repítve, mintha egy hatalmas ablak
Tükrözné a napot vissza, és azon

Indulna el, karom szárnyként emeltem
Fel — talán — a táska, kincsem
Akkor hullott ki alóla, és
Tovább jártak a lábaim abban
Az éjszakában, akkor lett
Megint, mikor az a *bátsó ablak*
Betört, azon át újra: fény,
Amin bejöttem táska nélkül, ott,
Egy metró mellett felsikoltva,
Anélkül innen nincs ki út, a
Föld alatt leszek, rohantam vissza,
Föl, karom alatt a táska híja ott
Kezdett sajogni, ott, ahol a folytonos
Kép visszaállt, mintha egy zökkenő
Után, a táskám is, ott hunyt ki
Méhszemem, egészben várt egy kézben,
Ott, ahol kihullott, visszaállt a
Rend, egy gyerek nyújtotta, mintha egy
Szakadék fölött, és általa, mikor
Kezünk egymáshoz ért, simult el
Szurdoka, illeszkedett utam két
Széttörött fele.

Budapest

Simon Balázs

Sabina

(Kaddis az élőért)

Egy régi versem akartam
Lemásolni Neked, mintha
Fényképet adnék, gondoltam,
Magamról és a többiről,
„Emléket állítok neked, Sabina”,
Olvastam, és máris nem fakó, de
Törz volt, másolom, „gazdátlan
Hang, olvadt hangárnyékok közé
Kever... a nyár..”, nem emlékszem,
Ki volt Sabina már, csodálkozom,
Vízorgonistanő, mi az?, akkor tudtam,
Aquincumban őrzí egy felirat nevét,
Lefordítom, „kegyes Hang, mondd, Isten
Veled, Sabina!”, írja gyászolója névtelen,
Eszembe jut egy vesszor onnan, másolom,
„Ahogy csicsergésük madártalan”, el-
Képzem azt a csak hallható röppályákkal
Szabdalt leget Aquincumban, „Sabina,
Hogy gyűlölted, mindig onnan el, tervezted”,
Mégis itt ért el a gyűlölt nyárban, nem
Tudom, hogyan (hány éves voltál, ifjú még?),
Amit a felirat kiált: „Isten veled!”.
„Nem indulunk sehova, hát!”, írom onnan, a
Régi versből át, érvényesebb a mostra tán,
Végérvényesebb, hangokká olvad szét a
Látható világ, 3x13 cső hidraulikus jaj-
Szava emelje fel Aquincumot, röptse el,
Hatalmas gyászoló madár: „Sabina(Aelia),
Isten veled!”, sívítja 39 érctorok, amíg a
Névtelen folyókat pumpálva a nyomóharangba
(Álmában könnyeit), *félreveri* városszerte,
Emberi hangra tanítja a csőrendszert
Szerelméért, akinek (végre) sikerült, bár
Máshogy, *el*, vulkanikus gépkezelő, „ki-

Tépett hangcsóvák szikráit
Szórva szét" — SABINA — ágyútűz
Alá veszi a langyos felhőket
Aquincumban, mintha gályapadra
Vonná a gyász miséjét fújtatni,
Felszítani tüzét, „őrzöngő táncos
Sípjai között”: róla nincs felirat,
Írom Neked már szabadon, most ez a
Vers — innen nem másolom — legyen azé,
Aki hátra marad(t)!

*Budapest**Simon Balázs*